

Evlilik planını kader mi yapıyor?

Kahramanmaraş/Elbistan'dan bayan okuyucumuz:
“Evlilik mutlak kader midir? Eğer değilse, çocukların hangi anne babadan dünyaya geleceği kadere bağlı olmuyor mu?”

Kader Bizi Bizimle Yoğuruyor

Cenab-ı Allah kaderimizi bizim duâmızla örüyor. Duâmızdan maksat bizim düşüncemizdir, isteklerimizdir, duruşumuzdur, hassasiyetimizdir, değer verdiğimiz veya değersizleştirdiğimiz şeylerdir, gülüşümüzdür, sevincimizdir, üzüntümüzdür. Davranışlarımızın hepsi duâ makamındadır. Sözlerimizin hepsi duâ yerine geçer. Tercihlerimizin hepsi duâ hükmündedir. İbadetleri eda edişimiz veya terk edişimiz duâ hükmündedir.

Hani, “Şeytan kulağına kurşun!” derler ya. Bu söz batıldır aslında. Bizim üzerimizde şeytanın yapacağı hiçbir tasarruf yoktur. Ama kaderin vardır. Kader sözlerimizi duâ sayar.

Kader öyle hariçten iğreti biçimde yazılan davranışlar haritası değildir. Kader bizi sözümüzle, özümüzle, yüzümüzle, fiillerimizle yoğurur. Bizi bizimle yoğurur. Bizi bizimle biz yapar. Neticede biz gerçekten biz oluruz.

Bediüzzaman Hazretleri Cennetin ebedî oluşunun bir hikmetini de insanlığın, âlem-i İslâm'ın ve özellikle Peygamber Efendimiz'in (asm) ezeldeki duâsına bağlar:

“Sebeb-i hilkat-i âlemin birisi de duâdır. Yani, kâinatın hilkatinden sonra, başta nev-i beşer ve onun başında âlem-i İslâm ve onun başında Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâmın muazzam olan duâsı, bir sebeb-i hilkat-i âlemdir. Yani, Hâlık-ı Âlem, istikbalde o zâtı, nev-i beşer namına, belki mevcudat hesabına bir saadet-i ebediye, bir mazhariyet-i esmâ-i İlâhiye isteyecek bilmiş, o gelecek duâyı kabul etmiş, kâinatı halk etmiş.” 1

Kader Bize Mahkûm Değildir

Biz bir senaryo oynamıyoruz. Üzerimizde yazılmış bir metin denenmiyor. Kader bizi yoğururken hem duâmızı kabul ediyor, hem isteklerimizi gerçekleştiriyor, hem de

kendi plânını uyguluyor. Kader bizi yaparken bizim tercihlerimizi de dikkate alıyor.

Fakat bu durum, kaderin bize mahkûm olduğu manasına gelmiyor. Kader bizden bağımsız, ama bizimle beraber bizi yoğuruyor.

Bazen çok istediğimiz bir şey olmaz. Çok çaba harcadığımızda da olmaz, “takdirde yokmuş” deriz. “Kaderim böyleymiş” deriz. “Vardır bir hayırlısı” deriz. Ama gözümüz orada kalır. Neredeyse canımız ‘o işte’ kalır. Hayallerimiz suya düşer. Üzülürüz. Belki de bir zaman kendimize gelemeyiz.

Biz, olmayan işlerde kaderi hatırladığımız için, kader bizce hep suçludur.

Oysa bu sarsıntı hayatımızdan geçtikten bir hayli zaman sonra, düşündüğümüzde, kaderin haklı olduğunu, bizi bir yanlıştan kurtardığını, kaderin bizde bizim için tasarrufta bulunduğunu anlarız. Ya da bazen kaderin neden farklı bir tercih yaptığını hiç anlamayız. O öyle örtülü kalır, gider.

Bediüzzaman’ın duâ misalini burada hatırlayalım: “Hasta bir çocuk çağırır: “Yâ hekim, bana bak.” Hekim “Lebbeyk,” der. “Ne istersin?” cevap verir. Çocuk “Şu ilâcı ver bana” der. Hekim ise, ya aynen istediğini verir, yahut onun maslahatına binâen ondan daha iyisini verir, yahut hastalığına zarar olduğunu bilir, hiç vermez.” 2

Kader, “hikmet-i Rabbâniyenin iktizâsıyla” bizi plânlarken; bazen isteklerimizin aynını, bazen daha iyisini verir, bazen de isteklerimizi bizim için uygun görmez, hiç vermez. 3

Gelin Ata Binmiş, Ya Nasip Demiş

Evlilik meselesinde de durum böyledir. Biz tercihimizi kaderden bağımsız yaparız. Maslahatımıza uygun, dengimiz olan, gönlümüzün hoşlandığı, yaşı yaşımıza, başı başımıza, dini dinimize uygun bir adayı arar, buluruz. Allah’ın emriyle istetir, nasipse evleniriz. Buradaki “nasipse”den maksat, “kader yazmışsa, takdirde varsa” demektir.

Kader üzerimizde hâkimdir. Ol dediği olur, olma dediği olmaz. “Âlemlerin Rabbi olan Allah dilemedikçe, siz dileyemezsiniz.” 4 Âyeti bunu ifade ediyor.

Evleninceye kadar taliplimizin bizim kaderimizde olup olmadığını bilmeyiz. “Gelin ata binmiş, ya nasip demiş!” derler. Ama evlilik gerçekleştiğinde, onun kaderimizde var olduğunu anlarız. Neticede çocuklar da kaderde var olan, kaderin plânladığı doğru anneden doğmuş olurlar. Kaderde olmayan bir anneden doğmuş olmazlar.

Dipnotlar:

- 1- Mektubat, s. 351.
- 2- Sözlür, s. 352.
- 3- Sözlür, s. 352.
- 4- Tekvîr Sûresi: 29.